



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Homiliae Catholicae De Sacris Arcanis Deiparæ Mariæ Et Iosephi

Cum quadruplici Indice

Cartagena, Juan de

Coloniae Agrippinae, 1613

Homilia Tertia Historica. In qua de patria Diui Iosephi, parentibus, genere, nomine, statu, moribus, singularique martyrii genere, felici morte, gloriosa resurrectione; necnon erga pios suos cultores ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51414](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51414)

HOMILIA III.

In qua de patria Diui Iosephi parentibus, genere, nomine, statu, moribus, singularique martyrij genere, felicitate, gloriosa resurrectione; necnon erga pios suos cultores sollicita cura, & protectione, breui sermonis eloquio differitur.



Tob. 1.

Iob. 1.

Iustin. Mart.
Triph. Iud.

CONSEVERVNT non semel diuina eloquia vitam, & mores alicuius viri descriptura, ab eius patria tractationem exordiri: vnde de Tobia aiunt, fuisse ex ciuitate Nephthali; & de patientissimo Iob, ex terra Hus, ac simili modo de aliis innumeris. Hunc eundem nos motem sectantes, de vita, & moribus sanctissimi Iosephi acturi, ab eius patria narrationem auspicabimur. Scio, non paucos existimasse, patriam illius fuisse Bethlehem, propter testimonium Iustini martyris, qui in eloquio cum Triphone Iudaeo de Ioseph ageas, ait: illum ad Nazareth, vbi domicilium habebat, ascendisse in Bethlehem veterem patriam, vt nomen profiteretur. Verum hoc fundamentum futile est, quia Iustinus martyr non appellat Bethlehem, antiquam Iosephi patriam, quia ex ea fuisset oriundus, sed solum, quia maiores eius inde erant, quos, ibidem ait Iustinus, esse ex Tribu Iuda, cuius fortis illud Bethlehemiticum oppidum fuisse testatur. Communem ergo Patrum sententiam amplectentes, aſſertimus, Iosephi patriam fuisse Ciuitatem Nazareth in Prouincia Galilaeae, quae est regio terrae Palaesthinorum, & clauditur ab ortu, Syria, ab occasu Phoenicia, a septentrione Libano monte, & Tyronum finibus, & a meridie Samaria per lineam ductam a Prolema-

dis territorio in Scythopolim. est autem regio fertilis & intermedio monte, amplissimos habet campos: vnde de illa, & de gentium in ea habitantium natura, & indole dixit Ioseph. lib. 3. de bello iud. Sunt pugnaces ab infantia Galilaei, & omni tempore plurimi, neque aut formido vniquam vivos, aut pericula regiones illas occupant, quoniam terra optima, & fertiles sunt. Porro hanc Galilaeam multi duplicem fuisse affirmant, superiorem, & inferiorem; superior à fontibus iordanis in Gennelaticum lacum descendit, terram Zabulon, & Nephtholim complectens, sicut Mattheus Euangelista ex Propheta Isaiae auctoritate comprobatur, sic dicens: *Secessit (de Christo loquitur) in Galilaeam, & reliqua Ciuitate Nazareth venit, & habitauit in Capharnaum in finibus Zabulon, & Nephtholim, vt adimpleretur, quod dictum est per Isaiam prophetam: Terra Zabulon, & terra Nephtholim via maris trans Iordanem Galilaeae gentium.* Per hanc est via publica ab Assyriis in Tyrum ad mare mediterraneum. Cognominatur autem haec à Propheta, *Galilaeae gentium*, quia non modica eius pars donata fuit à Salomone Hyram Regi Tyri. Inferior reliqua Galilaea est, quae Lacui, & Tyberiadis vsque in regionis finem meridianaum imminet, montem Carmelum complectens; & in hac est Ciuitas Nazareth, quae fuit patria Ioseph, in qua ipse non solum natus, & nutritus fuit, sed etiam habitauit; meritoque S. Ioseph debuit esse ex patria Nazareth, quae inter alias interpretaciones, *Custodia* & *separatio* interpretatur; cum & Christi infantis, & Mariae virginitatis singularem custodiam habiturus esset; & ab sponsa, licet aliquin matrimonij vinculo cum ea coniunctissimus, quoad thorum tamen separatissimus futurus semper foret. Haec autem Ciuitas Nazareth despecta adeo erat, vt Nathanael, vir insignis, diceret: *à Nazareth potest aliquid boni esse*: postquam tamen B. Virgo, & Ioseph in ea nati, & filius Dei in eadem carnem assumens conceptus fuit, omnes totius orbis sple-

Ioseph lib. 3.
de be. iud.

Math. 2.

Ioseph lib. 3.
de be. iud.Ioseph lib. 3.
de be. iud.Ioseph lib. 3.
de be. iud.Ioseph lib. 3.
de be. iud.Ioseph lib. 3.
de be. iud.Ioseph lib. 3.
de be. iud.Ioseph lib. 3.
de be. iud.Ioseph lib. 3.
de be. iud.

splendidissimas, ac opulentissimas ciuitates longo intervallo superat. Qui autem fuerunt D. Iosephi parentes, non est concors omnium sententia: nam licet Sanctus Matthæus dilectis verbis affirmet, Ioseph filium esse iacobi, dicens: *Iacob autem genuit Ioseph*: cui minime refragatur Lucas, dum ait: *Heli fuisse patrem Iosephi*: nam ille patrem naturalem, hic legalem descripsit; quidquid singulariter senserit Ambrosius super Luc. 3. vade ille, quia de naturali filiatione loquebatur, gignendi verbo vsus est: *Iacob autem genuit Ioseph*: Lucas vero, quia de sola legali, contentus fuit dicere: *qui fuit Heli*: nihilominus tamen quiaam fuerit hic pater legalis, non parua dissensio reperitur apud Doctores: quidam enim contendunt, illum fuisse vterium fratrem iacob; docuit primus hanc sententiam Africanus Theologorum non solum antiquissimus, sed etiam patet disertissimus in ea epistola, quam scripsit ad Aristidem, & refertur ab Eusebio Cæsariensi lib. 1. hystoriæ cap. 9. in qua Africanus ipse sic dicit: *Vterini erant fratres Heli absque prole descendente, Iacob illi semen suscitauit, & genuit Ioseph, qui natura filius eius erat, lege vero Heli: Africanum non modo sequuntur D. Hieronymus, & D. Anselmus in 1. cap. Mathæi, Theophilactus, & D. Bonauent. in 3. cap. Lucæ, sed etiam ceteri antiquorum Patrum mira consensione illi adstipulati sunt; inter quos est Iustinus philosophus, & martyr in responsonibus questionum ad Orthodoxos in resp. q. 133. vbi postquam clarè dixit, Ioseph duos fratres habuisse vnum videlicet secundum legem, & alterum secundum naturam, pulchrè satis in hunc modum subiungit: *Efficit diuina gratia, vt cum audiemus Christum filium esse Ioseph, nec tamen ex eo naturam secundum naturam non admitemus; vt enim Iosephus ipse vocatus est Heli filius, nec tamen ex eo genitus, quoniam diuine legis visum est ex vxore Heli dare filium Heli; sic visum est Deo ex vxore Iosephi dare filium Iosepho,**

non genitum secundum naturam ex ipso: hæc Iustinus, cui sanè simul cum aliis Patribus, qui hanc sententiam amplectuntur, magis tribuendum est, quàm recentioribus superioris opinionis assertoribus. Tamen, licet hæc opinio verior, & firmior sit; aliorum etiam placitum minime despiciendum esse reor, qui putant, patrem legalem Iosephi fuisse naturalem patrem beatissimæ Virginis, qui binominus fuit, hoc est, duplici nomine, Heli, & Ioakim appellatus. fauent huic sententiæ D. Aug. & Philo iudæus qui lib. de temporibus testatur, apud Assyrios, & Aegyptios, Heli, Helichin, & Ioakimidem esse, solum que differre, vt synonyma. Confirmat etiam eandem opinionem, quod iuxta D. Hieronymi doctrinam contra Heluidium, consuevit sacra Scriptura eundem vitum diuersis nominibus vocitare, vt focerum Moÿsis, vocat Raguel, & Iethro, & Gedeonem appellat etiam, Terobaal, & patrem Dauidis, Isai, Iesse, & Naas; & Principem Apostolorum Petrum, Simonem, & Cephas; qui ergo huic opinioni adherent, asserunt, quod sicut Rex Ioakim, qui fuit in transmigratione Babylonis, dictus est etiam Heliakim; ita etiam pater Virginis, Ioakim, alio nomine vocatus est Eliachim, & breuitatis causâ Heli, qui propterea à S. Euangelista Luca pater Iosephi nuncupatur, quia focer eius erat. Moris enim est in sacra Scriptura, generos, filios nominare, vt aperte constat ex lib. Genesis, vbi secundum hebraicam veritatem dicitur, quod omnes filij, & filie Iacob surrexerunt ad consolandum eum de exstima morte filij sui Ioseph, quod neutiquam intelligi potest de filiabus Iacob naturalibus, cum solum vnâ haberet, nomine Dinam, sed de vxoribus filiorum suorum, quæ à Scriptura filie vocantur.

Porrò, quod attinet ad nobilitatem, & generis splendorem nostri Iosephi, satis constat ex sacris literis, nullam vnquam illo ex illustriori familia ortū fuisse, Angelo illum vocante, filium Dauid, & Matthæo in eius genealogia per plures potentissimos

Matth. 1.

Ambrosius super Luc. 3.

Ambrosius super Lucan.

Africanus.

Euseb. Casar.

D. Hieron. Anselm. Theoph. Bonau.

Iustinus martyr. in respon. q. ad orthodoxos.

D. Aug. li. 2. q. euang. c. 5. Philo lib. de temporibus.

D. Hieron. li. cont. Heluid. Exod. 2. & 3. Iud. 7.

2. Reg. 17. Matth. 16.

Gen. 37.

Matth. 1.

tissimos Reges commemorante, à quibus cum originem ducere testatur. At licet præclarum, & illustre sit Iosepho, quod ex Dauidica prosapia omnium nobilissima descendat; illud tamen multo illustriorem, & clariorem illum reddit quod non solum sanguinis, sed & virtutum Dauidis legitimus adeo exiitit hères, ut D. Bernardus dicere non dubita-

Bern. hom. 2. super missus

rit. Verè de domo Dauid, verè ex regia stirpe descendit vir iste Ioseph, nobilis genere, mente nobilior, plane filius Dauid non degenerans à Patre suo Dauid, prorsus, inquam, filius Dauid non tantum carne, sed fide, sed sanctitate, sed devotione: Atque hoc simul dicere voluisse Lucam Evangelistam, vocantem eum de domo Dauid: his enim verbis significavit, non tantum illum esse de domo Dauid propter generis successionem, sed principalius propter virtutum imitationem, quia tales, iuxta phrasim ipsius Dauidis, dicuntur esse de vna domo, ipso dicente: qui inhabitare faciunt vnius moris, vel vnianimes in domo.

Luc. 1.

Sed iam de nomine eius dicamus, quod nunc in modum congruit moribus eius Ioseph enim, quod incrementum, interpretatur, egregie concinit vitæ illius integritati. quod, ut clarius, ac manifestius fiat, obseruare oportet ex doctrina Angelici Doctoris, nomina, ut plurimum hominibus semper imponi, aut ab aliqua proprietate subiecti, quod nomen accipit; aut à tempore, sicut imponuntur nomina aliquorum Sanctorum iis, qui in eorum festis nascuntur; aut à cognatione, sicut, cum filio imponitur nomen patris; aut alicuius de cognatione eius, sicut propinqui Ioannis Baptistæ volebant eum vocare nomine patris sui, Zachariam, non autem Ioannem, quia nullus erat in cognatione eius, qui vocaretur hoc nomine, sicut patet ex Luca; aut etiam ab euentu, sicut Ioseph vocauit primogenitum suum Manassem, dicens: obliuisci me fecit Deus omnium laborum meorum: vel ex aliqua qualitate eius, cui nomen imponitur, sicut in Genesi dicitur, quod, quia il-

Psal. 67.

D. Tho. 3. p. q. 37. art. 2.

Luc. 1.

Genes. 41.

le qui primus egressus est de vtero matris, rufus erat, & totus in morem pellicis hispidus, vocatum est nomen eius Esau, quod rubeum interpretatur. Nomina etiam imponuntur aliquibus diuinitus data; sicut in Genesi dictum est Abraham; appellaberis Abraham, quia patrem multarum gentium constituit: & apud Mattheum dictum est Petro: Tu es Petrus, & super hanc petram edificabo Ecclesiam meam: ex quibus facile colligere licet Iosephi nomen eccitius fuisse delapsum, qui futurus erat sponsus Genitricis Dei; & pater legalis Christi; nam his adeo dignitas eius creuit, ut congruè satis ei nomen Iosephi, quod incrementum significat, donaretur. Alia etiam ad idem occurrit ratio, quia, cum alij, nubentes virginitate minuuntur & expolientur, ipsi tamen è contra accidunt, nam Mariam in vxorem accipiens, virginitatis suæ augmentum suscepit, dum illam ad imitationem suæ sanctæ specialli voto firmavit, & constabiliuit; qui ergo præter communem matrimonij consuetudinem in matrimonio, quo non solum diminiui, sed poenitus aboleri virginitas solet, illius augmentum suscepit, meritò Ioseph, id est, Adulterus, vel additus appellatus est.

Atque hinc liceat mihi gradum facere, ut de moribus Iosephi aliquid attingam, non ex meo Marte, sed ex mente insigni illius Cancellarij Parisiensis, qui rem hanc altius repetens, in hunc modum loquitur: Sicut decuit, ut Virgo summa puritate niteret, sic decuit, ut haberet suo modo partem sponsum purissimum, qui cum perpetua uirgine virgo permaneret; uterque regali progenie illustris, uterque sanctificationem in vtero recipiens, cum Maria plenagrata foemitem reprimente mansit Ioseph repletus gratia peccatum mortale quodlibet superante. huic etiam sententiæ de sanctificatione in vtero ad stipulantur Episcopus Christianopolitanus in Cant. Virginis, & doctissimus Echius in ser. de S. Ioseph; Eaque ratio illi suffragatur, quia si teremias ad Echiu vaticinandum, & prædicandum de Christo, &

Io. & Ioannes Baptista ad eum baptizandum, & digito commonstrandum sanctificati fuerunt in utero materno, non est a ratione alienum, ut qui manibus frequenter per multos annos contrectatus esset sacratissimum corpus Christi, sanctus esse inciperet ab utero matris suae. haec ille in concione habita in Concilio Constantensi.

Nec mirandam quod D. Iosephum Dei Genitricis sponsum pie credamus in utero sanctificatum, cum & idem singulare privilegium de aliis permultis sanctis a grauilissimis Auctoribus creditum fuerit. de Iacobo enim minori id existimant Egeleppus lib. 5. comment. Euseb. Caesariensis. Simeon Metaphrast. in ser. huius Apostoli, & Petr. Episcopus Aquilinus in eius vita: deinde de D. Nicolao & Dominico id ipsum quidam asseruerunt, ut auctor est D. Antoninus in haec verba; Legimus Ieremiam sanctificatum: aliqui hoc etiam credant de D. Nicolao qui natus stetit rectus, Petr. Episc. & de B. Dominico, qui iam in cunis, egrediens lectum, iacebat in terra: immo, & D. Hieron. sanctam Afellam affirmat in utero matris sanctificatam, id referente Card. Baronio in suo Martyrologio: ac tandem id ipsum tradit de S. Georgio Episcopo Suelleti Frater Dimasperi in apodixi sanctitatis S. Georgij de D. etiam Paulo sanctificatum fuisse in utero materno, auctores id asserentes referam, ansam ad id fumentes a verbis D. Pauli: Cum autem plauit ei, qui me segregauit ex utero: nec obstat, aiunt, quod persecutus fuerit Ecclesiam Dei, quia (ipse ait) ignorans feci. Immo, ut eadem S. Hieron. D. Bernard. D. August. D. Ber. epist. & Anastasijs Nicænsis rursus non solum in lege gratiae, sed & tempore legis naturae non scriptae, nonnullos fuisse sanctificatos referunt non infimi nominis Doctores, nam de Iacobo nobilis auctor Comextor super historiam Genes. ait: creditur in utero sanctificatus fuisse Iacob, & in collisione infantium praefiguratum, quod non esset consensus Christi ad Belial. Er Dionysius, Carthusianus,

dum verba illa cap. 28. Ero custos tuus, quocumque perieris, explicat: Magna (inquit) promissio, ex qua sequi videtur, quod Deus in omnibus praeseruaui Iacob deinceps a culpa mortali, forsitan & ante, maxime, cum crederetur sanctificatus in utero. & cap. 25. Augustinum in hanc sententiam ducere contendit. in ea ferme est Ambrosius lib. 4. de fide cap. 4. Negem (inquit) Iacob sanctum fuisse, priusquam nasceretur, qui fratrem supplantauit in materni adhuc uteri positus arcano. Ex opinione S. Ephraem in oratione de Transfiguratione Christi, Moyses addi potest. Sursum (inquit) discipulos ducit in montem, & ostendit eis se non esse Eliam, nec Moysen, sed Deum Eliam, & qui sanctificauit Moysen in utero matris: Samsonem quoque annumerandum illa verba suadere quidam putant: Erit Nazareus Dei ab infantia sua, & ex matris utero. Exstat, & aliud Iosephi sanctitatis testimonium apud sanctam Brigittam lib. 6. Reuelationum cap. 59. ubi Deipara Maria eidem dixit: Ioseph nullum verbum non bonum protulit, nec octiosum, nec murmurationis; erat enim patientissimus, diligentissimus in labore, & paupertate, mansuetus iniurijs, obediens in obsequijs meis, constans contra meam virginitatem impugnatores, fidelissimus testis mirabilium Dei, mortuus carnis, & mundo non nisi caelestia desiderabat: dicebat; si velis Deus me viuere, ut eius voluntatem videam adimpletam. raro erat in hominum congregatione; solum desiderabat Dei voluntati obedire, ideo eius gloria modo magna est. haec ibi.

Ceterum, quod spectat ad statum eius, licet certa fide teneamus uxoratum fuisse, Euang. dicente: Ascendit autem Ioseph, ut proficeretur cum Maria uxore sua pregnante: illud tamen apud plerisque in dubium vertitur, an praeter Virginem, aliam coniugem habuerit; bigamum enim fuisse, & filios ex printa uxore procreasse, constanter affirmant D. Epiphanius, Gregorius Nissenus, D. Hilarius, Ambrosius, Origenes, Theophylactus, Euthymius, Eusebius Caesariensis, & Nicephorus Calixtus; 2. hist. c. 3.

D. Amb.

Ephr. em. in figur. Christi.

Iud. 13.

Brig. li 6. reuel. c. 59.

Luc. 2. D. Epiph. har. 28.

Greg. Nissen. orat. 2. de resurrect.

Hilar. cant. in Matth.

D. Amb. ep. ad Gal. & de insti. vir c. 6

Orig. 13. cap. 23. Matth.

Theoph. inc. 23. Matth.

Euthym. in eundem c. 20

& 27. Euse. Caesar. li. 2. hist. c. 1.

Nicep. I. etia. Nicip. I. etia.



D. Hier. alij vero Patres è contra, candidius de
D. August. nostro Iosepho iudicantes, non modo
S. Theodor. ante coniugium cum Virgine vxoratum,
D. Anselm. aut filios habuisse abnegant, sed, & inte-
Beda. gettimum Virginem fuisse, iugenuè fa-
Rupertus. tentur; hi sunt D. Hieronymus lib. con-
Hugol'ictor. tra Heluidium, D. Augustinus de nativ.
Petr. Dam. Domini, S. Theodoretus in epistola ad
D. Thomas. Galathas, Diuus Anselmus in cap. 20.
 Matthæi, Beda in cap. 2. Ioannis Ruper-
 tus in cap. 1. Matthæi, Hugo Victorinus
 in lib. de Mariæ coniugio, Petrus Damia-
 nus epistola II. cap. 4. ac D. Thomas su-
 per primum cap. epistolæ ad Galat. At-
 que hanc tantorum Patrum sententiam,
 reliquorum omnium etsi grauissimo-
 rum Doctorum opinioni, uti rationi magis
 consentaneam omnino præferen-
 dam temper duxi; valde enim decebat,
 cum ille, qui *pascitur inter lilia*, frequen-
 tissimè pasci deberet, & inter Mariam,
 & Iosephum, & ab eis paterno affectu
 infantile eius corpus sapissimè contrec-
 tari, vtrumque virginem esse, & angeli-
 cis spiritibus puriorem; Decebat etiam
 sanctum Iosephum maximè liberum, &
 expeditum esse à filiorum cura, & obliga-
 tione illis necessaria prouidendi, ut mi-
 nisterium Matri, & filio inseruendi
 susciperet, & ut ad eorum protectionem
 propriam patriam relinqueret, & in lon-
 ginquam Aegypti plagam proficiscere-
 tur. sicut enim dixit Apostolus: *qui cum*
vxore est, sollicitus est, quæ sunt Mundi, quo
modo placeat vxori, & diuisus est, ita simi-
 liter pater, filios habens, necesse est, ut
 sollicitam eorum curam gerat, & conse-
 quenter iuxta Paulinam sententiam di-
 uisus erit; ad id ergo vitandum, omni-
 no oportebat Iosephum filiis carere.
 Scio dicere posse proteruos, Iosephum
 filios genuisse, sed illis iam orbatum
 esse, cum beatam Virginem in coniu-
 gem accepit: verum in re incerta, &
 vtrinque opinabili, cum pietate magis
 coniunctum arbitror, non solum cas-
 titudinem, sed & virginitatem inteme-
 ritate Virginis sponso tradere, ut nos in-

3. Car. 7.

Hoc lib. 4.
 de m. 12.

fra latè comprobauimus.

Ceterum, cum de singulari martyrii
 genere, ac felici Diui Iosephi morte ali-
 quid dicere polliciti fuerimus, tempus
 est, iam ad id calamum admoventi. In-
 ter alia quidem permulta, quibus bea-
 tissima Virgo, ac dilectissimus eius spon-
 sus Ioseph perfimiles fuisse, illud valde
 singulare reperio, quod vtrique non so-
 lum virgo, sed & martyr existerit, non
 alio carnifice illos, excruciante, quam
 ipso Christo Domino. Mariam torsit
 acriter Christi passio, Iosephum torsit
 Christi conceptio; Mariam torsit, videre
 Christum in cruce pendentem, Iose-
 phum vehementer pressit, videre illum
 in vtero Virginis latitantem; Maria do-
 let, quod intueatur Christum in ligno
 mortuum, Ioseph contristatur, quod ag-
 noscat illum intra sponse suæ viscera
 viuum; Maria vltra quam dici potest, do-
 lebat dilecto filio spoliari, Ioseph ægre
 ferebat, illam filio genito gaudere Zelo-
 typicum Amorem depingebant olim
 antiqui in habitu cuiusdam venatoris,
 qui canibus circumdatus, prædam inse-
 ctabatur, ut hoc symbolo significarent,
 cogitationes zelotypiæ phrænesi labo-
 rantis, velut rapidos canes esse, qui huc,
 & illuc vagantes, & odoratu suo prædam,
 quam non vident ingenti labore quæri-
 tant. bene quidem, sed certè, ac dimi-
 nute veteres illi zelotypiæ furorem ac im-
 patientissimam vim describere; melius
 quidem Spiritus sanctus Inferno illam
 comparans, expressit, vnde, cum zelo-
 typicus amor sit, ut ait Salomon, *dura sicut*
Infernus emulatio, non poterat non vehem-
 enter, & absque vlla interruptione Iose-
 phi cor transuetberari, sicut & Infer-
 nus summo opere torquet, & nec per mo-
 mentum excruciare cessat. Vnde Deus
 ipse probè agnoscens vim zelotypici do-
 loris virum excruciantis, ad illum miti-
 gandum, & alleuiandum, singularem ac
 inauditam illam zelotypiæ legem condi-
 didit, qua præcepit, quod si spiritus zelo-
 typicus concitaret virum contra vxorem
 suam,

Cast. 6.

Cast. 6.

Cast. 6.

Cast. 6.

Cast. 6.

Cast. 6.

Cast. 6.

Cast. 6.

Cast. 6.

Cast. 6.

Cast. 6.

Cast. 6.

Cast. 6.

Cast. 6.

suam, adduceret eam in templum, ubi sacerdotes certam potionem illi propinarent, qua ebibita, si vxor adultera erat, continuo vterus eius distumpebatur; si autem fidelis, incolumis manebat. Cum ergo B. Ioseph immani zelotypiæ dolore angereetur, neque leuamen hoc, quod ei assumere licebat, quaeriret, Euangelista dicente: *Cum esset inustus, noluit eam trahere*; conlequens est, cor eius grauissimo doloris vulnere fuisse exulceratū: unde sicut Martyres moriendo in signe suæ patientiæ testimonium exhibuere, ita Ioseph raræ, & eximiae suæ tolerantiae, & fortitudinis specimen edidit, cum sponsæ tumentem vterum, & indubitata concepti filij indicia cernebat, nec cum vxore verbum vilius commutaret, nec apud affines quaeretur, nec in ius iret, nec ad pœnam repeteret coniugem, sed omnes suos æstus intra se, tamquam patientissimus vir, viriliter prelescit quoniam tamen dissensio est inter Patres, suspicatusne fuerit Ioseph adulterium de Virgine, compellor ostendere, etiamsi ab omni adulterij suspitione longè alienus fuerit, summo nihilominus dolore tunc fuisse confectum, atque adeo, cum de dimittenda Virgine cogitaret; Euangelista dicente: *Voluit occultè dimittere eam*: cogitationem hanc singulare martyrij genus illi fuisse. Nam in primis, si Ioseph ab sponsæ suæ consortio ob eximiam dignitatem Matris Dei, se eo indignum arbitrans, sequestrare volebat; & quia fulgor diuinitatis Christi in vtero eius latentis, foras in facie eius irradiabat, ita vt vsurpare sibi posset verba illa Esdræ: *Ad irradiantem vultum expauescentis; factum est, cum loquebar ad eam, facies eius fulgebat subitò; coruscus fiebat visus eius, vt essem paueus valde ad eam, & cogitarem, quid esset hoc: sanè hoc idem non potuit non summo mœtore Iosephi viscera valde torquere; nam, præterquam amantem à dilectâ spōsa diuelli grauiter affligere solet, certè cogitatio illa, qua se indignum putabat sponsum esse Virginis, & eius*

consortio frui, confusionem quandam internam pariebat, quæ velut gladius cor eius confodiebat; vt enim experiantur viri spirituales, confusio illa, quam in Dei maiestatis presentia se constituentes, patiuntur, ingentem dolorem eis ingerit: si autem Ioseph nec de Virgine adulterium iudicauit, neque humilitate ductus, indignum se reputans, Matrem Dei in sponsam habere, eam dimittere decreuerat. Sed (vt alij volunt) anceps, & fluctuans, variis cogitationibus agitabatur, ita vt sensus cum ratione acriter pugnaret: nam sensus virgineum vterum intumescens videns, adulteram iudicabat, ratio autem raræ eius sanctitatem perpendens, longè eius animum ab hac suspitione auocabat; profectò huiusmodi perplexitas, & plusquam ciuile bellum inter sensum, & rationem, non poterat non immaniter viscera Iosephi distumpe, & excarnificare. ob quamcumque igitur causam ex præassignatis voluerit Ioseph vxorem suam Mariam dimittere, cogitatio illa non potuit non esse ei graue martyrij genus. Silentio prætereo ingentes labores, quibus per totum vitæ curriculum à tempore desponsationis, ad eum excruciatum fuit, vt non immeritò tota eius vita prolongatum quoddam martyrium censeretur debeat. Certè cum ex regia stirpe esset, pauper, ac humili fabri officio vsus sit, in Bethlehem profectus, infantem Iesum intuitus lacrymantem, & præ nimio frigore algentem, vili præsepio cubantem, ac aëris inclementiæ ob incommoditatem loci expositum, summo dolore fuit confectus; eundem in tenera ætate octauo die sanguinem fundentem cernens, vehementer doluit; Simeonis verba audiuit ad Sponsam suam dicentis: *Tuam ipsius animam pertransibit gladius*: in Aegyptum fugam arripuit, vt Christum ab Herodiana sæuitia liberaret, vbi per septem annos (vt auctor est Diuus Anselmus in D. Anselm. Matth. cap. 2.) vitam pauperem inter barbaram, ignotam, & infidelem gentem

exul egit. Cum rediit etiam ab Aegypto, audiens filium Herodis multo illo crudeliorem regnare, maximus timor inuasit eum, ne quidquam mali contra infantem ille machinaretur: ingentem deinde sustinuit dolorem, cum Iesum in itinere ad Ierusalem amisit, B. Virgine dicente: *Pater tuus, & ego dolentes quærebamus te*; ac tandem vsque ad mortem, summa egestate, sudore vultus sui, & labore manuum suarum Virginem Matrem, & filium eius, & se aluit, quæ productum quoddam martyrium fuisse nemo sanè ambiget.

Denique, vt ad felicem Diui Iosephi mortem accedamus, tria præcipuè, quæ erga illam desiderari possunt, nobis commemoranda sunt: primum, quo tempore obierit; secundum, cuius ætatis esset, cum è vita discessit; tertium, an Christus Dominus, & mater eius morti eius affuerint, & quæ obsequia illi præstiterint.

D. Amb. li.

de inst. virg.

e. 6. & Lucæ

25.

Cypr. de pas.

Domini.

Arnald. Abb.

tract. de 7.

verb. Domini

circa ver.

Ecce filius

tuus.

D. Aug. ser.

81.

Hæres. 78.

Matth. 12.

Ioan. 19.

Circa primum licet D. Ambrosius, & Cyprianus, & Arnaldus Abbas putauerint, Iosephum tempore mortis Christi superstitem extitisse, cui sententiæ consentit D. Augustinus, dum ait: Iosephum, Christum adorasse in sua resurrectione, verba eius hæc sunt, *Sol, & Luna, & undecim stellæ Christum adorauerunt, quando post resurrectionem sancta Maria, & beatus Ioseph velut sol cum undecim stellis, id est, beatis Apostolis prostrati sunt ante eum: vortum, cum aliis grauissimis Patribus arbitror Diuum Iosephum ante tempus mortis Christi, obiisse: ita censent D. Epiphanius, qui post duodecimum Christi annum è vita illum discessisse opinatur, sic enim ait: Post reditum ab Aegypto Ioseph non multis annis vixit, permansit octo annis superstes, & in duodecimo anno, ascendentibus illis Hierosolimam, quaesitus est Dominus, quando non reperiebatur in itinere; post hos annos moritur Ioseph; vbi non amplius dicit Euangelista; quod venit pater ipsius, & fratres sui, ecce mater tua, & fratres tui foris stant; & quando in Cruce pendeat, si fuisset Maria vir, qua ratione tradidisset*

ipsam Ioanni? hæc ille: cui consentiens Casalius lib. de arbore vitæ censet, non post multos dies, post inuentionem Iesu in Templo cum Doctoribus disputantis, vita functum fuisse Iosephum. Sanctus autem Bernardinus serm. de S. Iosepho probabiliter credit, illum mortuum fuisse ante Christi baptismum. Cedrinus egregius historiographus tradit, Iosephum vsq; ad Christi baptismum vitam produxisse. D. autem Bonauentura in vita Christi, vsque ad finem eius ieiunium illam protendit. Isidorus lib. 4. de Sancto Ioseph, refert quorundam opinionem existimantium, Iosephum post vocationem Apostolorum obiisse. Ac tandem nobilis auctor, Commextor, quamuis sub dubio relinquat, an superstes esset Ioseph tempore nuptiarum in Cana Galilææ, expressè tamen ait: certum esse, quod in Passione Domini mortuus erat. Id, quod apud me certissimè persuadet præacta ratio à D. Epiphanio, quam etiam acceptant præcitati Doctores; nam si sponsus Virginis superstes fuisset tempore mortis Christi, minimè alteri, quam illi à filio commendaretur: fuit autem commendata Ioanni, vt in suam, illam acciperet, prout ipse testatur; quis enim dicat, decessisse matrem Domini alieno custodi magis, quam legitimo marito suo curandam deputari? Accedit, quod mihi omnino incredibile sit, quod si Ioseph tempore mortis Christi viueret, Cruci non affuisset in consortio Virginis, & Ioannis; ardentissimus enim amor, quo Christum Dominum prosequeretur, minimè ferret, tempore passionis illum derelinquere, nec potest sanè dici affuisse, cum eius non fiat mentio ab Euangelistis; nam certè, qui aliorum inferioris notæ meminerunt, nominatim eos referentes asstitisse, minime silentio præterissent sponsum Virginis, putatum Christi patrem.

Circa tempus autem determinatum, quo sanctus hic Patriarcha obierit, inter varia Doctorum supra relata placita, illud.

Iud mihi magis rationi cōsentaneum videtur, quod superstes fuerit vsque ad baptismum Christi, quando primum se mundo manifestus palam fecit; quia cū Ioseph specialiter à Deo electus, ac deputatus esset ad alendam arte sua fabriili Matrem, & filium, vero simile est, superstem fuisse toto tempore, quo Christus Dominus in silentio à communi hominum consuetudine se abstinens vitam egit solitariam, quam tamen constat, vsque ad annos baptismi perdurasse. Quia vero annorum ætate 3. Ioseph animam exhalavit, non est vna omnium sententia: nam D. Epiphanius hæresi 78. nonagenarium tradit obiisse; Cedrinus vero in Compendio-historiarum, vsque ad centesimum decimum annum vixisse scribit. Demum, si preciosa est mors sanctorum eius, non potuit non preciosissima, & diuinis fulgoribus clarissima esse mors nostri Iosephi, cum Christi, & Mariæ veluti Solis, ac Lunæ irradiantibus splendoribus fuerit illustrata, vt in hæc carmina cecinit pietas magni illius Cancellarij Parisiensis:

Venerat illa dies, quæ vitam morte pararet.

Perpetuam tibi, iuste Ioseph, David inclytæ proles, Christus adest cum Matre pia, quibus officiosè.

Seruieras vultu placido solantur euntem.

Ora licet lachrymis oppleuerit inuis obortis

Naturalis amor, etenim sat credere fas est.

Quod patrem Iesu, & sponsum fleuit morientem

Virgo benigna suum.

Quamuis autem apud Patres nihil horum reperiam, quæ commemorat Gerson, lego tamē illa, & permulta alia apud Isidorum Insulanum lib. 1. de S. Ioseph; quem scripsit ad Papam Adrianum VI. qui ex historia quadam orientali fide digna, refert Christum Dominum Apostolis suis nonnulla enarrasse de transitu D.

Iosephi, quorum hæc, quæ sequuntur, tamquam commemorabilia hoc loco duxi recensenda. primum; Ioseph præmonitus fuit ab Angelo de morte sua; deinde Archangelum Michaellem sibi adesse postulavit, & obtinuit, necnon & angelum Custodem alacri vultu eidem comparere, quod similiter impetrauit. Præterea Ioseph alloquutus est Christum Dominum, qui morti eius adfuit, dulcissimis verbis, verum Deum, illum confitens, & Saluatorem mundi: retulit etiam Christus, se ad caput lecti Iosephi sedisse cum Maria matre sua, illum consolantes, & manus eius tenentes, & post mortem, oculos eius propriis manibus clausisse, ac tandem præcepit Angelis, vt corpus eius veste induerent: ipse illum benedixit, benedictionem suam pollicitus daturum eis, qui in die obitus S. Iosephi sacrificium Deo, in eius honorem obtulissent; addiditque vigesima die Iunij obiisse; & sepulchrum eius iuxta sepulchrum Iacobi patris sui fuisse: Verum tamen est, & Bedam Beda de Iodocere, Iosephum sepultum fuisse iuxta eis sanctis Virginis sponsæ suæ sepulchrum, quod cap. 6. constat fuisse in Valle Iosaphat, qui medius est inter Montem Sion, & Montem Oliueti; quod idem colligitur expressè ex Diuo Hieronymo, sermone de Assumptione.

Sed liceat mihi, antequam vterius progrediar, verba illa, quibus verosimile est in vltima illa hora Christum, & Iosephum dulcissimè inter se colloquutos fuisse, contemplari; si enim Dauid dicebat: *Si ambulauero in medio vmbrae mortis,* Psal. 22.

non timebo mala, quoniam tu mecum es: putauerim certè sanctissimum Iosephum iam iam moribundum Christo Domino dixisse: Mortem non timebo, quoniam tu mecum es, præsentia diuinitatis sub tegumento carnis humanæ. si enim Simeoni te semel in Templo vidisse, & in vlnis suis accepisse, satis fuit, vt lætus diceret, in illa verba erumpens: Nunc dimittis seruum tuum Domine, secundum verbum tuum in pace: quia viderum oculi mei saluare. Luc. 10.

lutare tuum? mihi non sufficere, non dicam semel, non dicam centies, non millies, sed quasi sexcenties te aspexisset, in vinas meas accepisse, in sinu meo fouisse brachiis meis constrinxisse, dulcia oscula exhibuisse, & vsque ad hanc vltimam horam indiuiduum comitem mecum colloquentem, & conuersantem semper habuisse; merito sanè id mihi sufficere, vt libens, & alacer moriar. Sed dic mihi (sanctissime Ioseph) si alij mori volunt, vt cum Deo viuant, quomodo tu cum Deo viuens mori cupis? Paulus quidem emori desiderauit, vt Christi præsentia fruereetur cum dixit *Cupio dissolui, & esse cum Christo*, & tu cum Christo habitans, dissolui cupis, Christi societatem amisurus? Crediderim sanè in te duplicem voluntatem inter se duello conflixisse mirando: voluntas quidem non discedendi à Christo, & voluntas diuinæ voluntati obtemperandi, at cum diuina reuelatione agnosceres præfixam à Deo tuæ vitæ periodum iam iam proximam esse diuino te conformans beneplacito, voluntas illa prima cessit secundæ, & ideo cupiebas ardentius, quam Paulus anathema fieri à Christo, vt diuinæ voluntati perfectissimè obsecundares, dicens: *Non mea, sed tua fiat voluntas*. Existimauerim etiam, Iosephum tamquam verè humilem Christo dixisse verba illa Dauidis: *Delicta quis intelligit*, propterea Domine, ab oculis meis munda me, & ab alienis parce seruo tuo: ne differas quæso veniam, sed remitte mihi, vt refrigerer, priusquam abeam præsta mihi natè Dei, vt in pace in idipsum dormiam, & requiescam. His, quid putas quæso, Christum Dominum dilectissimi sui legalis patris verbis respondisse? Absque patre in hoc mundo natus sum, sed tu paterno affectu, & sollicita clientela, plusquam pater mihi fuisti: tu Genitricis meæ solatium, tu infantilis corporis mei nutritius, tu mihi in terris magni consilij adiutor

fidelissimus adfuiti, tu laboriosam in Aegyptu professionem, & inter idololatrias in habitationem, ac in Nazarethum regressum ardentissimo amore, & vigilantissima cura suscepisti; cum ergo tot, ac tam innumera obsequia mihi exhibueris, lætus discede, quia ab omni prorsus etiam leuissimi peccati macula alienus es; angelicis manibus in sinu Abraham certo deferendus, ac postea me ab inferis resurgente mecum gloriosus resurrecturus, vt in æternum feliciter mecum conregnas. Quod si sacra Scriptura ait: *Beati mortui, qui in Domino moriuntur*, non potest non beatissimus extitisse Iosephus, qui non solum in Domino, sed cum Domino Iesu, ad caput lecti illum consolante, ac in manus eius animam exhalans, dulcissimè, ac felicissimè obiit.

His addo id, quod ex sacra Scriptura colligo; nam sicut constat ex vidua illa Euangelij, quæ filium vita functum ex Ciuitate Naym in sepulchrum sequebatur, mos erat apud Hebræos, parentes filios mortuos vsque ad sepulchrum comitandi; vtro similis est, hoc genus obsequij, vxorem, & filios erga parentes exhibuisse: Christum ergo, & Deiparam Mariam Iosephi feretrum comitatos fuisse crediderim, prout prudenter adnotauit Baradius tomo 1. Euangelicæ historiæ, eaque, quæ noster Bernardinus contemplatur, quia rationi consentaneum est ita reipla contigisse, hoc loco referre non dedignabor; siccum ait lib. 20. de Desponsatione Mariæ: *Pred credo, quod dulcis Iesus, & ipsissima Virgo infirmo Iosepho sollicitè inseruiebant, & ei fercula propinabant, atque propriis manibus, quando opus erat, eum portabant, & circa lectum stantes ipsum confortabant: dicebatque Ioseph domino Iesu: nunc lætus moriar, sperans, quod cito venies liberare nos; in transitu autem eius dixit Iesus: Vade dilecte mi, alacriter ab hac miseriarum valle; & porta hoc bonum nomen Sanctis Patribus, quod infra par-*

Philip. 1.

Luc. 22.

Psal. 18.

Psal. 4.

Apo. 14.

Luc. 7.

Barad. de ho.

sto. tom. 1.

uaz. lib. 6.

c. 8.

Bern. de ho.

l. 20. de ho.

spontat. Me.

ria.

Bern. de ho.

l. 20. de ho.

spontat. Me.

ria.

Bern. de ho.

l. 20. de ho.

spontat. Me.

ria.

Joseph in off. Mart.
 nam tempus veniam ad vos, & ad celestia regna perducam. Præcepit autem Angelis ipse Dominus; Subvenite sancti Dei, occurrite Angeli Domini, suscipientes animam eius; ad ipsum vero Ioseph de hac vitam migrantem ait: Chorus Angelorum te suscipiat, & cum Lazaro quondam paupere habeat requiem; anima igitur ipsius magno honore in sinu Abraham ab Angelis delata fuit. O terque, quaterque scelix Iosephus, qui certus, ac persuasus erat, fore, ut brevi ex illo obscuro educeretur carcere, & assumptus in cœlum, ibi sempiterno ævo cum beatis omnibus immortalis gloria perficeretur. etenim spem hanc firmam, & constantem conceperat de dulci alumno suo, quem amantissimè nutrierat, & quibuscumque rebus poterat, illi præsto fuerat. Nec sua illum hæc

D. Bern. in fest. Ioseph. tom. 3. Gels. in sua Iosephina.
 defellit spes; nam, ut tradunt Divus Bernardinus, & Gerfon: sanctus Ioseph resurrexit gloriosus ad vitam immortalem inter eos, qui cum Christo resurrexerunt. potuisset Christus Dominus, sicut olim Lazarum, multo ante ad vitam illum reuocasse, sed consultò opinor, Iosephi resurrectionem usque ad propriam suam distulisse, ut, qui pariter mortales vixerant, pariter gloriosi, & immortales resurgerent: unde Cancellarius Pari-

erol. Cancell. Paris. ser. de pora Sanctorum resurrexisse, & venisse in sui. Mariae. sanctam Civitatem, & apparuisse multis; recogitet, oro, pius animus, si iustus Ioseph minus ex illis putandus est, qui apparuerit charissimæ Spanse, qui eam consolatus sit? & clarius adhuc sanctus noster Bernardinus, id referente illo alio Bernardino) concionem habens Paduæ, affirmans, clamabat ad populum: In

hi referente Bernard. de dicto. + p. ser. de despo. su. Martæ. Primæ. vi.
 anima, & corpore sanctus Ioseph in cœlis gloriosus est. in cuius veritatis testimonium (ut idem auctor scribit) continuo visa fuit crux quasi aurea super caput eius. & quidem, cum Salomon dixerit: Omnes domestici eius vestiti sunt duplicibus; merito putaverim, cum Maria Iosium, & Ioseph fuerint domestici

Christi, dum vitam mortalem agebant, duplicibus eos fuisse vestitos, veite scilicet gloriosa animæ, & altera splendida corporis.

Quam autem sanctus noster Patriarcha Ioseph in cœlis præpotens sit ad impetrandum quæ à nobis enixè postulantur, duo potissimum mihi suadent: alterum, quod si David loquens de Deo ait: *Voluntatem timentium se faciet: Psal. 144.* multo magis voluntatem amantium illum; unde, cum amor Iosephi erga Christum tenerimus pariter, ac intensissimus fuerit, facile à dilecto suo Iesu quæcumque volet obtinebit. Alterum est, quod reliqui Sancti, etiam Angeli, & Seraphini deprecatoriè postulant à Christo Domino, tamquam serui; Ioseph autem auctoritative quodammodo, tamquam pater, illius; cui sanè sicut Christus ipse in terris tamquam patri ad nutum obsecundavit, ita in cœlis acceptat: ab eo beneficiæ non inmemor, ad nutum eidem tamquam patri affectu filiali, quem ab infantia concepit, ac perpetuo conservavit, ad nutum in cœlis obedit. Ut autem ad preces Diuo Iosepho effundendas, ac varia obsequia ei alacriter exhibenda fidelium animi accendantur, operæpretium duxi ex probatis Auctoribus nonnulla hoc loco commemorare, quæ ad id deseruire poterunt: S. Vincentius S. Vincen. ser. de nat. sermone de Natiuitate Domini; refert pium quendam mercatorem Valentie solitum fuisse singulis annis in die natalis Domini, in reuerentiam Iesus, Mariæ, & Ioseph ad prandium inuitare pauperulam aliquam foeminam, infantem filium in brachijs portantem, necnon etiam pauperem senem, qui matrem, & filium comitaretur; hoc sanè obsequium gratum aded fuit Deo, ut ipsi iam moribundo Christus Dominus, Maria, & Ioseph se palàm facerent dicentes: cum hucusque nos gratanter hospitio domus singulis annis susceperis,

*Isidor. Insul.
p. 4 c. 10.*

nos in æterna tabernacula cum ingenti iubilo perpetuo regnaturum te suscipimus. Narrat etiam Isidorus Insulanus par. 4. cap. 10. quod, cum quidam nobilis vir Venetis, solitus esset preces fundere Diuo Iosepho, in genua procumbens ante imaginem eius, in superficie parietis depictam, accidit, ut graui grassante morbo, adeo, ut omnino spiritualis salutis suæ immemor, ad corporis medicamina torulse conuerteret; at Diuus Iosephus, paterna commiseratione motus ei repente comparuit, & à somno spirituali, quo correptus in lecto iacebat, excitans illum, admonuit, ut integram suorum peccatorum confessionem nulla interpolata mora faceret; quod continuò præstans infirmus, accepta absolutione in manibus D. Iosephi animam exhalauit, qui eam ad æternam hereditatem secum tulit. Vandem Ianus in historia Diui Iosephi, refert, quod, cum duo fratres ex Seraphico Ordine nostri Patris Sancti Francisci nauigarent, accidit, ut graui exorta procella nauis submergeretur, & triginta, quos uehebat, homines perirent: illi autem tabulam quandam arripentes, tribus integris diebus, & totidem noctibus per procellosum illud mare pererantes, Diui Iosephi auxilium religiosè implorarunt; quorum preces continuò exaudiens in pulchra iuuenili forma eis apparens, & beneuolè salutans, corroborauit, & incolumes ad portum duxit; ipsis autem ignorantibus, quisnam ille esset ab eorum petierunt, ut dignaretur id aperire; quibus respondit: *Ego sum sanctus Ioseph*; & confestim eos commonefaciens; ut singulis diebus in memoriam septem grauium dolorum, quos ipse pertulit, & totidem gaudiorum, quibus exhilaratus fuit, septies orationem dominicam, & septies salutationem Angelicam deuote recitarent, ab oculis eorum euanuit. Ut nemo tamen ignoret, quoniam fuerint ij dolores, & quæ illa gaudia, non pigebit ea hic apponere. Pri-

Ianus in historia S. Ioseph.

mus dolor fuit, cum videns sponfam prægnantem, voluit dimittere. Secundo, cum vidit Christum Dominum infantem in humili stabulo iacere, aeris, & frigoris inclementia oppressum. Tertius in Circumcisione, quando graui eius vulnere percussus Dominus sanguinem fudit. Quartus, cum audiuit verba Simeonis in die Purificationis ad Mariam sponfam suam dicentis: *Tuam ipsius animam pertransibit gladius*. Quintus in fuga ad Aegyptum propter herodianam aduersus infantem Iesum persecutionem. Sextus, quando in reditu ex Aegypto in Iudæam, audiuit Archelaum filium Herodis multo illo crudeliorem regnare. Septimus, cum in itinere ad Ierusalem amisit puerum Iesum, at hæc de doloribus. Gaudia autem sunt ista: primum, quando perplexus, videns grauidam Virginem, Angelus diuinitus missus, consolatus est eum, dicens: *Ioseph, fili David, noli timere accipere Mariam coniugem tuam, quod enim in eam natum est, de Spiritu sancto est*: secundum, quando vidit Angelos Christum in præsepio iacentem adorare, & diuinas laudes ei concinere audiuit: tertium, quando imposuit Christo infanti nomen, *Iesus*, quod ei reuelatum fuerat ab Angelo dicente: *Vocabis nomen eius Iesum*: quartum, cum à Simone audiuit, futurum, ut Christus Dominus auctor esset Resurrectionis, & salutis generis humani: in resurrectione, & salutem multorum: quintum, quando in egressu ab Aegypto vidit Idola, cum præsertim Christi ferre non possent, in terram contracta concidere: sextum, quando admonitus est ab Angelo, tempus iam esse, ut cum matre, & filio in Iudæam rediret: septimum, quando inuenit Iesum in templo, inter Doctores disputantem. Qui pio hoc deuotionis genere usus fuerit, addat quæso sequentes preces.

Antiphona.

Antiphona.

Ioseph, fili David, noli timere accipere Mariam coniugem tuam; quod enim in ea natum est, de Spiritu sancto est; pariet autem filium, & vocabis nomen eius, Iesum.
Vers. Ora pro nobis beatissime Ioseph.
Resp. Ut digni efficiamur promissionibus Christi.

Oratio.

Sacratissima Genitricis tuæ Sponsi, quesumus Domine, meritis adiuuemur; ut, quod possibilitas nostra non obtinet, eius nobis intercessione donetur. Qui vivis, & regnas in sæcula sæculorum. Amen.

HOMILIA IV. HISTORICA.

Quanam fuerit ars fabrilis, qua vsus est sanctus Ioseph, & an illam exerceverit Christus Dominus, iuxta sanctorum Patrum doctrinam dilucide explicatur.



VM ex sacris monumentis non aliud deduci possit circa officium D. Iosephi, quã fabrilis artem exercuisse, hinc est, quod cum Ars fabrilis gene-

rica vox sit, Patres in varias abierint sententias, quãnam species fabrilis artis illa fuerit? nam D. Hilar. S. Leander Archiepiscopus Hispalensis, S. Anselmus super Matthæi, S. Isidorus, & Beda super Matcum, necnon & S. Petrus Chryfologus, Ioseph fuisse fabrum ferrariũ affirmant, cui sanè apte concinunt verba illa isaïæ: Ego creavi fabrum, suffultem in igne prunis, & producentem unã in opus suum: necnon illa alia eius eiusdem: Faber ferrarius lima operatus est: in prunis, & in malleis formavit

illud, & operatus est in brachio fortitudinis S. Petrus sua: quæ D. Iosepho satis cõgruunt; lima Chrysol ser. 48. I. sai. 44.
enim laboris continuò se torquebat in prunis; fabrilis opera sua exercebat, cum amore charitatis omnia igniret; ac tandem ictibus, quibus herodianæ persecutionis malleus acriter cum concussit, ob Christi defensionem valde oppressus fuit: quod si vera est horum Patrum sententia, conuenit valde Christo Domino, cõadiutorem fuisse Ioseph in ea arte; quoniam faber ferrarius tribus vitur ad suã artem, nempe aqua, igne, ac aère; Christus Dominus venit, ut emolliet ferrea hominum corda, ad quæ emollienda vsus est aqua Baptismi, igne amoris, ac flatu, quo Spiritum sanctum communicabat, atque huc tendunt verba D. Hilarij, & D. Hilarius Anselmi; nam ille ait: Fabri erat hic filius, vbi supra. ferrum igne vincens, omnem seculi virtutẽ D. Anselm. iudicio decoquentis, massamque formans in vbi supra. omne opus vilitatis humane. Hic autem in hunc modum loquitur: Paternæ artis opprobrio eum lacepsit, qui reuera filius erat fabri, quem summus fabricator omnium genuerat, & qui homines igne decoquit, dum eos in Spiritu sancto, & igne baptizat, qui & diuersi generis vasa fabricat, in vasa iræ, spiritus igne molliendo in misericordiæ vasa commutat.

Sed & S. Petri Chryfologi autem verba nõ D. Petrus prætermittam: Dicebant, inquit, hic est fabri filius, ut arte vili ars lateret auctoris, & vbi supra. deitatis nomen fabri nomine absconderetur: Christus erat fabri filius, sed illius, qui mundi fabricam fecit non malleo, sed præcepto, qui elementorum membra non ingenio, sed iustione compegit, qui massam seculi nõ carbone, sed auctoritate constauit, qui solem non terreno igne, sed supremo calore succendit. hæc ille. D. Ambrosij. verò Ambrosius super c. 13. Matthæi, docet Iosephum peritum fuisse in vtraque arte ferraria, & lignaria, & in alijs pluribus. at D. Augustinus de natiuitate Domini, tradit, Iosephum non absque singulari mysterio fuisse fabrum cementarium, ut qui secundum diuinam generationem filius eius erat, qui ex nihilo mundum fabricauerat, idem secundum generatio-